

- Мечо Пух? Видяла си... Мечо Пух?

- И то след като преди това си станала свидетел на сцената с мен, Питър и детектив Крейн в сградата на "Johnson Tech"?

Амбър и Тифани, очаквано, изразиха своя пълен шок по отношение на съня на Селесте в тези две последователни въпросителни изказвания.

- Знам, необяснимо е... - клатеше глава младата госпожа Годхънт докато нейният съпруг Трей я прегръщаше през рамо в присъствието на другите две жени, с които седяха на канапетата в хола на имението "Джейвика". - Но също така знам, чувствам, че тези мои необясними видения сами по себе си са *някакво обяснение*. Или поне ключ към разрешаването на оплетения ни случай, който вече засяга много дори хора, отколкото в началото.

- И явно не само хора - констатира все още асимилиращата чутото Амбър. - Мечо Пух, освен че е чаровно плюшено животно, обичано от поколения хора, е и... измислен персонаж. Не че щеше да е странно да сънуваш такова нещо в стандартен сън... но конкретно в този сън също така си сънувала реално осъществила се сцена, на която не си присъствала.

- И за която с Питър дори не сме разказвали на много хора, защото детектив Крейн ни помоли да запазим конфиденциалност - допълни Тифани и мигом се почувства иронично. - И ето, че неволно отново опирам до въпросната дума, спомената от Мечо Пух и Кристофър Робин... *Конфиденциалност*.

- *Конфиденциално*, за да сме по-точни - каза Селесте и се загледа въпросително в по младата жена. - Съжалявам ако ще проявя несъобразителност към желанието на онзи твой познат детектив, мила... но мисля, че ще трябва да ни кажеш как продължи сцената. Тифани въздъхна. Погледът ѝ се отнесе някъде настрани, а в следващите секунди тя остана мълчалива. Чак след това започна да разкрива на другите две жени и единият мъж факти, които ги изумиха:

- Не ми се искаше някога да се връщам към онзи ужасяващ случай, през който преминахме не само аз, Питър и детектив Крейн, а и други наши близки и приятели... но съм съгласна, че се налага. Тъй като ти, Селесте... си попаднала на *началото* на този случай. Или поне онова начало, което ние тримата положихме в желанието си да открием повече по въпроса с онова странно присъствие в онази сграда - присъствие, което в миналото на нас с Питър и другите дори ни беше помагало на територията на същия имот, но още преди там да бъде построен новият център по роботика на "Johnson Tech".

- Помня, че бяхте разказвали за това в някои интервюта, които ви бяха взимали - каза Амбър.

- Да... но продължението така и не разкрихме публично, защото това можеше да породи смут в обществото. Защото онзи, с когото се срещнахме онази нощ... тоест *онова*, с което се срещнахме онази нощ... той бе част от грандиозен, но и мрачно страховит план, който ние, за радост, успяхме да предотвратим - докато всички я гледаха с изцъклени, заинтригувани погледи с проблясъци в тях, Тифани отново си пое въздух преди да разясни: - Чейм Дорън. Така се казваше онова... *нещо*, което ни хвана да разглеждаме

онези тайни отдели на сградата - от него идваше въпросното предупреждение, че сме навлезли в конфиденциална територия. Отначало го възприехме просто като един човек в костюм - защото видът му беше точно такъв - и дори проявихме някакво уважение към него. Но в последствие, в дните след първата ни среща с него, установихме истината за този индивид Чейм Дорън и за неговият скандален план. Той... той не беше човек, както вече стана ясно. Всъщност, трудно ми е да ви обясня какво точно беше - може би по-скоро беше нещо като... *програма*. Холограма със свой собствен разсъдък и със способността дори на моменти да осъществява и физически допир със света, в който се намира. Но целта на Чейм Дорън не бе просто да осъществи някакъв контакт с хората или с невъодушевените предмети... а с едни конкретни индивиди, които се явяваха своеобразен преход между двете и за които той имаше... по-висши страховити цели.

- Роботите... - прошепна Трой, изразявайки осезанието, което постепенно идваше в умовете и на него, и на другите две жени.

- Да - кимна Тифани. - Роботите. Тези като нашия семеен такъв, Трек, и вашия подобен, Уилям. А и като много други серии, произвеждани от "Johnson Tech" с функцията да са помощници на жителите на Земята. Умни създания, които обаче не бяха толкова напреднали като тези от филмите - или като някои други, с които наши близки всъщност са се срещали и в истинския живот. Тези работи така и не бяха изградили свое собствено съзнание... но именно с такава цел Чейм Дорън идваше в нашето време.

- Значи той изначало не е бил *програма*, създадена в нашето време? - почуди се Амбър.

- Не - поклати глава Тифани. - Той идваше от бъдещето - и беше изпратен тук, за да придаде на роботите онова, което преди това им е липсвало, за да бъдат напълно оформени самостоятелни индивиди. За да бъдат онези създания, които биха имали дори силата да надделеят над човешката раса... а и над онези извънземни раси, които от край време са в мир с хората на Земята. Или нека просто го нарека с директното название - зловещият Чейм Дорън бе изпратен в двадесет и първи век, за да създаде *революция на роботите*.

- О, не... Това звучи наистина ужасяващо! Точно като от някой филм! - възкликна Селесте. - За радост, струва ми се, планът му не се е осъществил както той го е гласял?

- Да... или поне така си мисля - нотката на несигурност в отговора на Тифани прокара хладни тръпки в телата на всички. - Така де, ние с Питър, детектив Крейн и другите направихме всичко по силите си, за да възпрем Чейм навреме и да не просто да го върнем във времето, в което идва и в което можеха евентуално да го използват за други зли намерения... а да го унищожим напълно. В това, бих казала, съм сигурна - че въпросният холограмен индивид с изкуствен интелект вече не съществува. Не и във формата, в която се бяхме сблъскали с него...

- Но е възможно да съществува под друга форма? Или дори и да не е самия той, е възможно всичко случващо се напоследък да е обвързано със същия случай, със същия план? - Амбър не бе сигурна дали задаваше тези въпроси към Тифани или по-скоро разсъждаваше на глас.

- Не знам - отговори момичето, привеждайки леко погледа си надолу. Поглед с

нотки на уплах, какъвто се усети и в гласа ѝ. - Но ако наистина става въпрос за продължение на онази кошмарна история... ако по някакъв начин делото на Чейм Дорън е било продължено и първите последствия от него са изчезванията на Матео и Тайен, а и всички останали странности напоследък... то е наложително възможно най-скоро да направим нещо по въпроса!

- Ще направим. Поне в стремежа ни за това никога не е имало съмнение - каза с присвит поглед Трой и се изправи. Започна да пристъпва из стаята, анализирайки ситуацията - Първо нека да се постареем някак да навържем нещата, макар и да е с най-тънката нишка... Имаме случай на странно изчезване на двама човека пред широка публика, в което някак съм замесен и аз - единственият от тримата в онова 'уравнение', който си остана тук. Аз, същият, който поначало се завръщаше в града за археологически разкопки, по време на които още на следващия ден бе открит онзи саркофаг. Същият на вид като онзи, който моята съпруга бе открила в Древен Мари, - погледна към Селесте, а после и към Тифани. - и какъвто ти и Питър открихте из джунглите на Еквадор.

- А от него излязохме ние двамата, телепортирали се от единия саркофаг на другия, - продължи известната на всички им история Селесте. - но не и преди това да преминем през онази внушителна върволица от сцени от живота на великите ти баба и дядо, Аврил и Георги Годхънт, за които скоро след това разбрахме, че са изчезнали, навлизайки в... езерото в двора на имението си.

- И то в присъствието на семейния *робот* Уилям, - Тифани специално подчерта вида на индивида. - който бе изпаднал в някакво странно състояние, когато го намерихме, а дори после, когато се събуди, не изглеждаше да е напълно осведомен със случващото се.

- А сега и този мой сън... - прошепна Селесте. - В който попаднах на друга ваша сцена с Питър, обвързана с роботи... и завършваща в сцена с литературни герои, в която началното ми видение с теб, скъпи, ми подсказа, че трябва да си остана мълчалива... каквато си и останах чак докато не се събудих.

Всички се спогледаха след края на цялото това обобщение.

- Навързването нещо не се получи - констатира с леко закачливо иронична нотка Тифани. - Всички тези неща звучат като един пълен абсурд, изсипващ се върху произволни хора.

- Но не е - каза Амбър, притворила леко поглед и гледайки замислено в една точка. После вдигна глава и се загледа в другите трима. - Нека просто да започнем разпитането на случая... отзад напред. От *твоя сън*, Селесте. Сън, който вероятно е представлявал някакво нужно послание, изпратено незнайно от къде. И по-конкретно - от сцената с Мечо Пух и Кристофър Робин. Какво знаем за тях, освен че са легендарни литературни герои?

- Ами... - замисли се Селесте, като дори се почеса по брадичката. - Знаем кой е създателят на тях и на всички онези герои от тяхната чудата гора. Оригиналният автор на "Мечо Пух" - големият английски писател Алън Милн.

- За когото мечето и неговото приятелче-момченце никога не са били просто литературни герои... а са били отражение на истинския му син и неговата любима плюшена играчка - прошепвайки това, Тифани изведнъж отвори широко очи. - О... дали това не е част от посланието от съня ти, Селесте? Дали и тези Мечо Пух и Кристофър Робин, които ти си видяла, не са искали да те насочат към едно *конкретно реално място*,

на което и останалите им думи, на които си станала свидетел, да намерят своето отражение по някакъв начин?

- Още от самото начало си мислех, че може би тази проследена от мен сцена по някакъв начин е обвързана и с реалността... но сега, когато го поставяш от тази гледна точка, съм направо сигурна, че става въпрос *точно за това*.

- Знаете ли, мисля че някъде бях чела, че и гората, в която поначало се развива действието в историите за Мечо Пух, е съществувала действително и именно тя е била още едно вдъхновение за автора да създаде този забележителен свят в книгите си - каза Амбър и бързо извади своя хиперфон, на който само за секунди откри необходимата информация. - Да, ето! Гората Ашдаун в Съсекс, Англия!

- Значи там трябва да е следващата ни стъпка? - развълнуваният Трой погледна към своята съпруга, а бързо забеляза, че и Амбър и Тифани сториха същото.

Нужно им бе потвърдението от тази, която понастоящем се усещаше като най-тясно обвързана с този конкретен нюанс на случая. А тя - или по-скоро нейният настоящ трепетен усет - в момента бяха повече от сигурни в същото, което и увереното ѝ изражение и устните ѝ потвърдиха след секунди:

- Да. Отиваме в гората Ашдаун.

***

Същата тази сутрин, макар и не напрегната заради толкова отговорна мисия, беше запомнящо се неприятна и за Брейди Ейбрамс.

След като нежеланието му да се среща с този ден почти не му бе дало възможността да спи през нощта, сега младият потиснат тийнейджър беше длъжен да се изправи пред фактите - започваше първият му учебен ден. Денят, в който щеше да му се наложи да отиде в своята добре позната гимназия и да се срещне с всички онези млади момчета и момичета, които присъствието му в дома на Савана Гордън бе прецакало. Включително и самата Савана Гордън, за чието наказание от родителите ѝ в последните дни се носеха какви ли не мъливи.

Всичко се бе объркало тотално, и то само защото Брейди се беше навил на глупавото предложение на двама от роднините си да отиде на подобно парти, което така или иначе нямаше нищо общо с влеченията му... с изключение на гореспоменатата тийнейджърка.

Да види сравнително омекналото изражение на своя инак ядосан баща Джоел също не му помогна, особено когато в момента въпросният се намираше седящ в хола заедно с жената, която също имаше пряко участие в целия този неудобен случай - Рут. Нейното изражение спрямо внука ѝ продължаваше да изглежда сурово – на дамата си ѝ личеше, че и до днес държеше на мнението си, че бе постъпила правилно.

И все пак, да види омърлушеното изражение на Брейди и подчертаните сенки под очите му заради липсата на сън нямаше как да не накарат и самата нея да потрепне.

- Искаш ли да те закарам до училище? - първо гласът на Джоел прекъсна неловката кратка тишина в стаята.

- Не... ще отида пеша - отговори момчето, намусено.

- Но гимназията е на няколко километра от тук! - възкликна Рут. - А ти още от сега изглеждаш доста отпаднал.

- Не се тревожете за мен... - в тези думи на Брейди имаше засилен сарказъм, също както и в намръщения поглед, който той метна на роднините си. Също както и в следващите думи: - Разбира се, бих предпочел да отида на училище в компанията на връстниците си... но уви, нито на мен, нито на някой от моите други наказани приятели и роднини в съседство ни е позволено да караме кола тези дни.

Очаквано, при последните думи се загледа най-вече в баба си. След това просто се извърна на другата страна и отиде към изхода от къщата.

- Виж, Брейди, мисля че е време малко да поизгладим нещата помежду си... Ние с баба ти... - Джоел, който действително желаше да бъде в по-добри отношения със сина си дори и след личното си разочарование и наказанията, които му бе наложил тези дни, се изправи и понечи да спре момчето преди да е излязло, но по никакъв начин не бе отразен.

Брейди излезе, затръшвайки вратата на къщата зад себе си.

А Джоел можеше само да въздъхне. И да се настани отново на канапето, поглеждайки към майка си.

- Дали ще му мине скоро? Мразя общуването ни да е... такова - каза той на жената.

- Брейди е тийнейджър - нормално е понякога да ни е гневен задето сме постъпили правилно. С теб го знаем от опит, нали? - при последните си думи Рут си позволи да се подсмихне леко.

А Джоел, поклащайки леко глава, също докара крива усмивка на лицето си.

***

Частната гимназия "Стенли Харисън", като една от най-елитните такива в целия щат Колорадо, от години бе сред най-проспериращите места за обучение в града. Носещо името на някогашния създател на Уест Порт, това училище несъмнено и до днес създаваше впечатлението за място, на което върх модерната среда за предаване на знания в повечето случаи успешно се срещаше с техните собствени интереси и влечения.

А в останалите случаи тийнейджърът можеше да попадне ако по неволя се бе превърнал в един от най-мразените в гимназията.

Брейди, доближавайки голямата и доста футуристична на вид сграда, която през летния сезон дори бе преминала през някои иновативни корекции, се насочи към главния ѝ вход с опита да бъде подготвен за предстоящото. Ала още първите криви погледи на момчета и момичета, с които се разминаваше по пътя си му подсказаха, че ще бъде дори още по-трудно, отколкото можеше да си представи. А когато малко преди същия този вход при един ъгъл той забеляза няколко от най-отворените и открито груби момчета от своя клас, които също бяха присъствали на въпросния купон и съответно също в момента понасяха наказанията си... младият Ейбрамс просто спря на едно място, разтреперан.

Но това се оказа голяма грешка - да остане на едно място. Защото именно така Брейди неволно подпомогна предварително замисления план на въпросните момчета, в който освен тревога какво се канеха да правят с него въпросните други ученици. Поиска

му се да слезе от платформата, но докато се осъзнае, тя вече се бе извисила на три метра височина - изчислена идеално, за да се премине покрай короните на близката наредена редица дървета без някой от вече подготвящите се за часовете си учители в самата сграда да могат да видят какво се случва. А щом въпросната платформа достигна и до един от отворените близки прозорци, същите онези гневни момчета мигом се озоваха отстрани с помощта на своята летяща кола, в която мигом се бяха качили.

Брейди пожела да се възпротиви, но не успя - най-набития и съответно най-популярния от грубияните, Лойд Терънс, мигом го придърпа към въпросния прозорец. А последното, което хванатото в засада момче видя докато се опитваше да се пребори с видимо по-силните от него, бе момичето, заради което бе направил всичко - Савана Гордън. Тя тъкмо преминаваше през същия този паркинг заедно със своите две най-добри приятелки Ванеса и Джени. Брейди се опита да ѝ извика за помощ - а тя така или иначе несъмнено го видя - въпреки което не получи нищо друго освен студено изражение.

Поне от нейна страна. За сметка на което роднината му Джени нямаше как да остане безучастна:

- Значи все пак са решили да му подготвят засада! Колко предвидимо банално! Време е да пораснат! Хайде, да отидем да кажем на учителите!

- Ти сериозно ли? - възмути се Савана. - Заради него в момента всички търпим ужасни наказания!

- Той ми е братовчед! Не бих могла да остана безучастна! - отсече Джени и дори се забърза към входа на гимназията, няколко крачки пред другите момичета.

- Тя може би е права - отстрани на Савана, и Ванеса си позволи да се обади с въздишка. - Не бива да позволяваме такива неща да се случват в училище.

И тръгна след своята приятелка. А Савана, макар и намръщена, мерна един последен поглед на прозореца, в който бяха придърпали Брейди, и постоя на едно място, изпълнена със смесени чувства. Накрая и тя самата отдели въздишка и се забърза, за да настигне двете си приятелки.

А там горе, на онзи етаж от това крило на сградата, Брейди тъкмо бе притиснат в стената от Лойд и компанията му. Устата на младежа бе завързана, за да не може да вика.

- Така, така... Какво си имаме тук? - изсмя му се подигравателно тогава лидера на тази банда. - Едно малко смотаняче с наклонност да прецаква връстниците си ли?

Брейди се опита да каже нещо, но само след миг получи един силен удар с коляно в корема - което изкара целия му дъх през носа. Момчето се приведе и се присви на пода.

- Но... знаеш ли, геройче... струва ми се, че нещо ти липсва... - изсмя се тогава Лойд и погледна към другите момчета, едното от които му подаде перманентен маркер. - За жалост все още има хора, които вероятно не са запознати с теб и твоите героични действия по купоните на наистина готините... Защо не се погрижим това да се промени?

Със същия този маркер той написа на челото на все още бунтуващото се момче `Смотаняк-предател`. С големи букви. В този момент сълзи бликнаха от очите на Брейди.

- Хм... но сякаш нещо все още липсва... - Лойд, с все така подигравателния си тон, присви очи и се почеса по брадичката. - Може би ако използваме нещо по-остро ефектът ще е по-силен... и траен...

Ужасът в погледа на Брейди, когато Лойд извади отнякъде малко джобно ножче и

го насочи към едната му гърда, която другите две момчета набързо оголиха, бе неопишум. Тъкмо когато грубиянинът се канеше да напише нещо и там по този даже още по-краен начин, вратата отстрани се отвори с трясък.

- Какво става тук!? - чу се крясъкът на една средна на ръст възрашна учителка. Когато очите ѝ станаха свидетели на случващото се, тя се ококори покосена. - Лойд Терънс, какво си мислиш, че правиш!?

Разбира се, в присъствието на преподавател, и то на един от най-респектиращите в гимназията - госпожа Едуина Флокнър - доволните усмивки на лицата на Лойд и другите от бандата му мигом се стопиха.

- Ами ние... такова... - заекна водачът на въпросната компания, но преди да е казал каквото и да е било госпожа Флокнър го издърпа от Брейди и го предаде на другите няколко учители, които бързо отведоха него и дружките му нанякъде.

Самата учителка пък приклепна пред нападнатото момче видимо загрижена и опитваща се да се увери, че въпреки всичко той беше добре.

Брейди обаче никак не беше добре - и то не толкова заради физическото нападение, колкото заради все още съществуващото чувство за безпомощност и срама, който изпитваш. И който само още повече се подчерта, когато и някои от неговите съученици се появили наоколо - сред тях и такива, които до преди малко го бяха гледали накриво, но сега по-скоро го съжаляваха.

Не закъсня и чувството за горчивина, когато сред тези лица той отново мерна и това на момичето, от чувствата му към което произлизаха всички тези негови проблеми. И Савана Гордън стоеше там, вцепенена и облещена, видимо изненадана от степента на агресия, до която бе стигнало нападението над момчето – но не е като на този етап вече да можеше да направи нещо, за да предотврати станалото. И не е като натъженият, разочарован поглед на Брейди да подсказваше по някакъв начин, че и той самия все още очакваше каквото и да е от нея.